

Radu Gavriluț – A Krisztusban való élet szellemének törvénye

Elhangzott: 2019. február 24-én, Nagyváradon. www.ekkleziaoradea.ro

A Róma 8,1-nek kétféle fordítása van. Egyik ez: „Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”. A másik pedig így hangzik: „Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint”. A kettő közül melyik tűnik nektek helyesnek? Ha valaki egyiket vagy másikat helyesli, akkor indokolja is meg, hogy miért így gondolja. Gondolom, hogy vannak itt most nálatok különböző fordítások.

2Korintus 5,17-19: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki mindenenket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.”

„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az...” – tehát a Róma 8,1 fordításokból melyiket gondoljátok helyesnek? „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van.”

Kellemesen meglepett, amikor az Ószövetséget olvasva megláttam, hogy amikor tűz szállt alá az égből, az mindig az oltárra szállt le. Mi ilyeneket mondunk: „Uram, tűz az égből, az Úrért való buzgóság, az a láng az Úrtól, amely megemészt bennünket”. De ez a tűz csak akkor jöhet, ha az áldozat oda van kötve az oltárhoz. Amikor az áldozat ott volt az oltáron, akkor szállt alá a tűz az égből, amely felégette az égőáldozatot.

Krisztus halála – ahogy a kenyértörésnél mondtuk, hogy Krisztus meghalt –, más volt: Ő nem csak úgy halt meg mint egy személy. Amikor Ő meghalt, úgy halt meg mint az utolsó Ádám. Ő az utolsó Ádám volt tehát, aki élt. 1Korintus 15,22-23: „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsege a Krisztus, azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelek. Aztán a vég”.

Krisztus halála nem csak annyi volt tehát, hogy úgy halt meg, mint a mi helyettesünk. Fontos része volt ez az Ő halálának, de nem csak helyettünk halt meg. Hanem amikor Ő lett az utolsó Ádám, Isten úgy járt el, hogy az egész emberiséget Krisztusba helyezte, és amikor meghalt, mindnyájan meghaltak. Egyszerűen vége szakadt az ádám fajnak, és Ő volt az utolsó Ádám, aki élt ezen a földön. Ezért, akkor amikor Ő meghalt, amikor az utolsó Ádámról van szó, azt értjük, hogy a mi óemberünk meghalt vele együtt. Mert nincs sok óember, csak egyetlen egy. Ádám az óember. Nem úgy van, hogy az én óemberem, a te óembered. Egyetlen óember van. Ezért Krisztus Jézusban csakis így lehet: a régiék elmúltak, mert a kereszten meg lettek semmisítve, és újjá lett minden, mert a régiék elmúltak. Ezért, ha valaki Krisztusban van, akkor nincs semmi kárhozzátás. Krisztusban nem létezik kárhozzátás, mert a régiék elmúltak. Tehát, ami itt hozzá van adva egyes kéziratokban, az nem egyezik ezzel a dologgal, mert „ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden” – Krisztusban.

De, amikor odajutunk a mindennapi tapasztalatok területére, akkor azt látjuk, hogy nagyon kevés dolog van bennünk ebből, és nagyon sok a régi dolgokból. Akkor hát mi történik? Ellentmondás van e kettő között? Ha megkérdezném: testvér, vannak-e régi dolgok az életedben? Sok dolog van, sok

szokás, hajlam, nagyon sok minden, ami régi. Ha ezeket látni akarjuk egy ember életében, egy kis ideig mellette kell lennünk, és meg fogjuk látni ezeket. Akkor hát van valami ellentmondás abban, amit a Biblia mond? Nincs. Mert a tény az, hogy Krisztus meghalt, és mi Krisztusban vagyunk. Ez a tény, ez az igazság, a megingathatatlan igazság. Isten szemében az a valóság, hogy a régiak elmúltak.

4Mózes 23,9: „Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt, ímé oly nép, amely maga fog lakni, (elkülönített nép) és nem számláltatik a nemzetek közé.” Ezt Bálám mondja az Izráelről. És a 23,20-23: „Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak, ha ő áld, én azt meg nem fordíthatom. Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az ő Istene van ő vele, és királynak szóló rivalgás hangzik ő benne. Isten hozta ki őket Egyiptomból, az ő ereje, mint a vad bivaly. Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit mívelt Isten.”

Nem kell messzire mennünk, hogy meglássuk, hogyan kezdett paráználkodni ez a nép. 25,1-3: „mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. Mert hívogaták a népet az ő isteneik áldozataira, és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. És odaszegődék Izráel Bál-Peórhoz, az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen.” De mikor a gonoszról van szó, akkor Isten nem lát semmi rosszat Izraelben.

Az az igazság tehát, hogy mi Krisztusban vagyunk, és hogy Krisztus keresztje elvégezte ezeket a nagy dolgokat, olyan igazság, amelyiket nem lehet elmozdítani, bármit is tennénk mi. Ez örökkévaló, megingathatatlan igazság. És ezt az igazságot nem lehet megtapasztalni, ezt el kell hinni.

De amikor rátérünk a mindennapok tapasztalataira, akkor nagyon sok olyan dolgot látunk, amely a régi teremtéshez tartozik, amelynek mind el kell tűnnie. Az idő előrehaladásával meglátjuk, hogy ezek tévesek, de csak akkor vesszük ezt észre, amikor a világosság lassanként behatol az életünkbe. A Szent Szellem, aki elkezdett munkálkodni az életünkben, ezen a biztos alapon munkálkodik, ami Krisztusban van. Az Ő munkája az, hogy ami igaz Krisztusban, vagyis, hogy a régiak elmúltak és minden újjá lett, az legyen valóság bennünk. Testvérek, ha valaki nem így érti a Szellem munkáját, az az ember nem tud növekedni.

És mit jelent növekedni a hitéletben? Növekedni a hitéletben azt jelenti, hogy a különbség egyre kisebb lesz aközött, ami Krisztusban van és aközött, ami bennünk van. Lassan-lassan ennek kell történnie. Sok dolog van, amit az Úr világosságra hoz az életünkben, és Ő azért hozza ezeket világosságra, mert Ő munkálkodni is akar ezekben. Tehát, hogy úgy mondjam, az nem rossz dolog, ha előjönnek, amik ott vannak az életünkben.

Beszélünk arról, hogy Krisztusban vagyunk, Ádámban vagyunk, Ádámából Krisztusba kerültünk, de mikor a Róma 7-hez érünk, itt felfedezünk valamit. Nagyon érdekes: az én hústestem.

Amikor pedig a hústestről beszélünk, akkor annak az igazságnak a tapasztalati részéről beszélünk, ami Ádámban van. Amikor ide jutunk, a hústesthez, nagyon érdekes, hogy mi történik, mert itt mindnyájan külön-külön vagyunk és különbözőek vagyunk. Egyik ember az egyik rossz dolog felé hajlik, másik meg a másik rossz dolog felé. Egyeseknek vannak jó dolgaik, amire azt mondják, hogy az jó, másoknak nagyon feltűnő rossz dolgaik vannak. De mindegy, hogy is van ez, a hústest az hústest és nincsen benne semmi jó! És ha akkor, amikor az Úrhoz térünk, úgy történne, hogy az egész hústestet elvethetnénk, akkor sok problémától mentesülnénk.

De az történik, mint Saulnál is, hogy amikor Saul elment a harcba Amálek ellen, az Úr azt mondta neki: semmisítsd meg mind az állatokat is! Mindent pusztíts el! De ő megtartotta magának

azokat a dolgokat, amelyekről azt gondolta, hogy szépek; az állatokat, amelyek hibátlanok voltak. És úgy gondolta, hogy ezeket az állatokat feláldozza Istennek. Ugyanez történik velünk is. A negatív dolgainkat gyűlöljük, és hallani sem akarunk róluk. Csúnya, bűnös test! De van a testnek pozitív oldala, amit viszont meg akarunk tartani – megtartjuk, mert ez a mi büszkeségünk. Hogyan mondjak én le az én büszkeségemről? Az én méltóságom...

Egyszer egy fiatal lány jött könyveket vásárolni hozzánk, aki fiatalokkal foglalkozott egy gyülekezetben. Kezdett megérteni dolgokat, olvasott, és vitt könyveket. Egy napon pedig, mikor a gyerekekkel foglalkozott, azt mondta nekik: lábtörlőknek kell lennünk. Meg volt győződve arról, hogy ez így van. Éppen akkor nyitott be egy vezetőségi tag, és meghallotta ezt. Félrehívta a lányt, és számonkérte: mit beszélsz te itt? Nekünk megvan a magunk méltósága! Hogy-hogy lábtörlők legyünk? És jól megdorgálta ezt a lányt, amiért azt mondta, hogy nekünk nem kell védekeznünk, és el kell fogadnunk a helyzeteket.

A hústest ilyen, hogy semmiképpen nem akarja ezt elfogadni. Mondhatod valakinek, hogy vigye vissza a gyárba a lopott holmikat, és az meg is teszi, de amikor arról van szó, hogy saját magát megítélje, kárhoztassa, az nagyon nehéz. És éppen ezért van, hogy miután az Úrhoz jövünk, megpróbálunk az Úrnak szolgálni a hústest jó részével.

De tudjátok mi történik? Azért, mert nem tagadjuk meg teljesen a hústestet, és újra a hústestre alapozunk, a saját erőnkre, a saját bölcsességünkre, és mindezek háttérében a saját dicsőségünk van, ezért tudjátok mi történik? Újra megjelenik a bűn. És azt kérdezzük: miért van itt a bűn? Ha a hústest szerint járunk – nem a rossz hústest szerint, mert azt megtagadtuk –, de a „jó hústest” szerint, akkor újra ennek a törvénynek a hatáskörébe kerülünk: a bűn és halál törvénye alá. És nem tudjuk miért van ez! „Uram szabadíts meg a bűntől!” – kiáltjuk. De az Úr azt mondja a Galata 5,16-ban: „járjatok a Szellem vezetése szerint, és így nem töltitek be a test kívánságát” (románból).

Mi nagyon el vagyunk tájolódnak, mert azt hisszük, hogy a dolgok úgy mennek, hogy kiáltunk: „Uram, segíts!” Azonban itt bizonyos törvényszerűségek vannak, amelyek akkor működnek, amikor mi test szerint járunk, és a testben bizakodunk. Mert az a hitélet, az a nagy kezdeti kijelentés, amit valaki kap, olyan, mintha bemennél egy ajtón, egy szoros kapun. A kapu után következik egy keskeny út. Ne gondold azt, hogy ha bementél a kapun, akkor biztonságban vagy, mert bármikor újra letérhetsz az útról! És valahányszor letérsz az útról, újra működésbe lép a bűn és halál törvénye. És tudjátok, milyen az, amikor a bűn és halál törvénye működik? Nem tudunk szabadulni. Szeretnénk szabadulni, szeretnénk más lenni, de a probléma az, hogy ott van a hústest. És amikor megtörténik az életünkben, hogy ezt a kijelentést kapjuk, hogy Krisztussal együtt meghaltunk – tehát, hogy amikor Krisztus meghalt, mi is vele együtt meghaltunk, és felfedezzük, hogy semmi jó nincs bennünk, akkor történik valami, és egyszerűen felülemeltetünk, úgy, ahogy az aerodinamika törvénye legyőzi a gravitáció törvényét, és mi felülemelkedünk.

De ez a kijelentés, hogy semmi jó nincs bennünk, ez nem megy egyszeriből. Sok bukásra van szükség az életünkben, sokszor elterülünk és fejjel megyünk a falnak, hogy meglássuk, valóban semmi jó nincs bennünk. Ha megláttuk, hogy semmi jó nincs bennünk, akkor az első dolog, amit teszünk, hogy nem mutogatunk másokra. Ez nem egyszerű. Mondjuk ugyan, hogy semmi jó nem lakozik bennünk, de még nem tapasztaltuk meg valóságos módon.

Róma 8, 2-4: „Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a

testben, hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Szellem szerint.”

Testvérek, ez a legfontosabb dolog, hogy meg tudjuk érteni, hogy ha kaptuk ezeket a kijelentéseket, és az édig felemeltettünk, és valóban megláttuk, mit jelent ez a halál Krisztussal együtt, és mi valósult meg ez által a halál által, de valahányszor arrafelé hajlunk, hogy a saját természetünkre támaszkodjunk, azonnal működésbe lép a bűn. A bűn ilyenkor működésbe lép, és amikor a bűn és halál törvénye alatt vagyunk, nem tudunk tenni semmit. Pontosan az történik, mint a Róma 7-ben: akarom a jót tenni, de a rossz hozzám tapad. Az egyetlen út az, hogy végigjárjuk ezeket a szakaszokat, és az utolsó az legyen, hogy tudatosuljon bennünk, hogy semmi jó nem lakik bennünk! Ez nagyon fontos, mert csak akkor fogjuk megérteni, amikor meglátjuk ezt.

De, ha te így gondolkodol, ahogy nekem egyszer mondta valaki: „nem hittem, hogy képes vagyok ilyesmit megtenni”, az azért van, mert még nem láttad meg, hogy semmi jó nincs benned. De, ha én olyan körülmények között élnék, mint az utolsó iszákos a városban, én is olyan lennék, mint ő. Semmivel sem vagyok jobb nála. Az én hústestem semmivel nem jobb, mint az övé. Bennem egyáltalán semmi jó nem lakozik.

De az helyzet, hogy akkor, amikor megtapasztaljuk ezeket, amikor ebben a helyzetben vagyunk, és látjuk a veszélyeket, akkor történnie kell valaminek. Azt mondja az 1János 2,27-29: „és az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket úgy maradjatok ő benne. És most fiacskáim, maradjatok ő benne, hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor. Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy aki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.”

Testvérek, semmi lehetőségünk nem lenne, hogy az Úrral járjunk, ha nem lenne bennünk ez a kenet. Honnan tudnánk mi bizonyos dolgokkal kapcsolatban, amit éveken keresztül tettünk, ha egy adott pillanatban nem jönne a Szent Szellem, és nem mondaná: „nem így van, mától kezdve nem így!”

Tudjátok mi történt velem nemrég? Egy nap imádkoztam azokért, akik elmentek közülünk. És ezt mondtam: ebben a világban annyi szétválás van, az emberek minden kicsi dologért szétválnak. Például, mondjuk nem vagyok keresztény, és van egy barátom, aki valamit elkövetett ellenem – viszontlátásra! Többet hallani sem akarok felőle. A gyülekezetben vannak dolgok, amelyeket egyesek jobban hangsúlyoznak, mások kevésbé. Lehet, hogy az egyik az igaz, lehet, hogy a másik. Nem lehet tudni. Mindegyik azt gondolja, hogy amit ő mond, az az igaz. És emiatt vannak ezek a szétválások. Valami nekem nem tetszik, megsértődöm, hagyok mindent, és elmentem. És úgy imádkoztam: „Uram, munkálkodj Te, hogy azok, akik elmentek, megláthassák ezt!” Azt mondtam: „Uram, te szólíts meg, és ébressz fel legalább egyet közülük, nem azért, hogy visszajöjjön, hanem hogy közeledjen az Úrhoz!”

Most először láttam meg egy valamit: mi az én részem, mit nem tettem meg, vagy mit tévedtem egy személlyel szemben, aki elmegy innen. És hiszem azt, hogy ha valakiért imádkozom, elsősorban így kell imádkoznom, hogy ne legyek én olyan biztos magamban, és tudjam meglátni azt a dolgot, amit ilyen téren is korrigálni kell a mi életünkben, az én életemben. Arra gondoltam, hogy elsősorban hogyan tudnánk megalázkodni az Úr előtt, hogy megláthassuk a tévedéseinket. Ez csak egy része annak, amit megláttam.

Ezt szerettem volna kiemelni, hogy ha nem lenne a Szent Szellem, aki bizonyos dolgokat mond nekünk, hogyan tudhatnánk azt, hogy Krisztusban maradtunk? Mindnyájan igazoljuk magunkat; nem

számít, mit mond valaki, az számít, mit mond a kenet. Mit mond az Úr. És mikor az Úr eljön, bár nem tudjuk elhinni, hogy ez így lesz, de így lesz, 28.: „és most fiacskáim, maradjatok ő benne, hogy mikor ő megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor.”

Ha mi itt így járunk, hogy hallgatunk rá, az ő vezetése szerint járunk a Szent Szellem által, akkor lassan-lassan, megmaradva ebben a helyzetben, Krisztusban, megláthatjuk, hogyan munkálkodik ez a másik törvény, az élet szellemének törvénye; és az élet, amely bennünk van, elkezd kiáradni. És tudjátok mi történik akkor, amikor az élet kiárad? Ez az élet jellemmé formálódik. Mi körül vagyunk véve nemcsak belülről, hanem kívülről is. Nyomaszt ez az ellenséges világ körülöttünk, és az a szándéka, hogy tönkretessen bennünket. Nincs időnk, egyszerűen nincs időnk. Senki sem rövidíti meg az alvásidőjét, a kedvenc elfoglaltságainkat nem hagyjuk – időt ott takaríthatunk meg, amikor Bibliát olvasunk, vagy amikor összejövetelre megyünk.

Testvérek, ha nem tanulunk meg hallgatni arra, amit az Úr mond, aki bennünk van, akkor nem haladunk előre! Ez az élet, amely bennünk van, olyan, mint egy palánta, amelyet minden kedvezőtlen időjárás érint; és egy palánta nem tud növekedni bármilyen körülmények között. Az életünkben vannak körülmények, amelyek nagyon nehezek, de ki mondhatja azt, hogy ezek a körülmények rosszak? Mi azt gondoljuk, hogy szeretnénk úgy élni, hogy jó körülmények között legyünk, hogy az életünk más legyen, és az élet lehet is ilyen. De az életed nem fog fejlődni, ha nem fogadod el, és nem látod meg, hogy azok a helyzetek, amelyekben vagy, a legjobb ahhoz, hogy a te életed fejlődni tudjon. Ha nem mondd itt hangos szóval: „Uram, köszönöm mindezeket a nehéz helyzeteket. Nem akarom elfogadni azokat a nehéz helyzeteket, amelyek az ellenségtől jönnek, de azokat a nehéz helyzeteket, amelyek Tőled jönnek, el akarom fogadni, mert így fog az életem növekedni.”

Ha ezt csak fél szívvel mondom, és még eszembe jut, amit sokszor hallottam valakitől: „nem szeretem, ahogy Isten munkálkodik” – akkor baj van! Azok a helyzetek, amelyeket mi rossznak gondolunk, lehetnek jók, és fordítva. De Isten nem téved. „Azért jöttem, hogy életek legyen.” És ez az élet kiáradó élet legyen! Testvérek, kaptunk mi életet? Milyen életet kaptunk? Olyat, amelyik túlrad? Természetesen! De akkor miért nem árad ki ez az élet? „Akié a Fiú azé az élet. Írtam nektek, akik hisztek, hogy tudjátok, hogy örök életek van.” De ahhoz, hogy ez az élet bőséges, túlradó legyen, tudjátok mi kell? Az, hogy működjön az élet szellemének törvénye Jézus Krisztusban – ne pedig a bűn és halál törvénye. Ha ugyanis a bűn és halál törvénye működik, és ha még mindig kárhóztatás alatt állunk, és elfogadunk mindenféle vádat, amelyek a gonosztól jönnek, akkor egyedül Isten Szelleme az, aki életet hoz bennünk.

De ahhoz, hogy az élet szellemének törvénye Krisztus Jézusban működhessen bennünk, ehhez egyrészt belülről, másrészt kívülről szabad tere kell, hogy legyen, hogy munkálkodhasson az életünkben. Ez a növény így fejlődni fog. Ez az élet, amellyel rendelkezünk, olyan élet, amely a legnehezebb helyzetekben volt kipróbálva. Ez nem olyan élet, amely nem volt kipróbálva. Ki volt próbálva, és úgy fejlődik ahogy a 4. Zsoltár 1-ben: „mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Istene, szorultságomban tág tért adtál nekem, könyörülj rajtam és halld meg az én imádságomat.”

Ez a helyes. Nem az, hogy megszabaduljak a szorosságból, hanem a szorongatásban tudjak tág teret nyerni, ott tudjak szabadon mozogni. Lehetséges ez? Természetesen. Nem könnyű ezt megtapasztalni. Mert ahhoz, hogy ezt megtapasztaljuk, sok nehézségen kell átmennünk, de ebben a futásban, amelybe lettünk helyezve, meg kell tanulnunk, hogy ne az emberekre nézzünk, ne bennük bizakodjunk. És amikor embereket mondok, nem az utca emberéről beszélek. Istenben bízunk, és rá tekintünk! Akkor is, ha minden összedől, ha minden elvész. Ha megtanultuk ezt, hogy az Úrra

nézzünk, bármi történjen is, akkor nem leszünk csalódottak.

Sok minden fog történni a jövőben, mert tudjátok mi lesz? A jövőben egyre nyilvánvalóbb lesz: vagy az Úrra alapozod az életedet, vagy az életed meg fog inogni. Nem sok ideig mehetsz két úton. Eljön az idő, mikor minden meginog, és nem tudod, mi fog történni. Éppen most hallottam híreket valahonnan, és egyáltalán nem csodálkozom.

Tudjátok mi az, ami megtart bennünket az úton? Ami összetart bennünket? A látás. Az Úr munkálkodik az életünkben, hogy olyan emberek legyünk, akik meg tudjuk hallani azt a hangot, amelyik szól: „ez az út, ezen haladj előre!” Nem akarok más hangra hallgatni.

Egy testvér, aki az 50-es években börtönbe került, és el akarták pusztítani, odatettek mellé egy úgymond keresztény embert, egy nagyon nyomorúságos cellában, azzal a szándékkal, hogy halálra gyötörjék. Ennek az embernek pedig az volt a feladata, hogy ezt mondja: „Mia úr, itt rohadnak meg a csontjaink.” És ezt ismételte: „Mia úr, itt rohadnak meg a csontjaink.” A sátán is ugyanezzel jött: „Te beszélsz, itt rohadnak meg a csontjaid! Az élet nem neked van, hanem másoknak. Nem látod magadat?”

Az Úr munkálkodik az életünkben. És az az égből jövő láng leszáll, ha mi az oltáron maradunk, és mindaz, ami ádámi bennünk, megemésztetik.